

Costanza Signorelli

PŘEDMLUVA

Chlapec, který si hrál s anděly

Paulínky

Tato kniha je svědectvím o životě chlapce Davida, který si prošel strašnou zkušeností nemoci a utrpení, načež předčasně zemřel. Jeho krátký život byl však ke konci prozářený světlem víry, které se projevovalo mimořádným způsobem, častou přítomností andělů u jeho lůžka a později i viděním Panny Marie a samotného Ježíše.

Autorka sepsala svědectví Davidových rodičů a předkládá nám tento příběh, v podstatě prostý, ale i naprosto výjimečný. Ani ne tak kvůli mimořádným jevům, jako spíš kvůli účinkům, které přítomnost nadzemských bytostí vyvolala v duši umírajícího dítěte i jeho rodičů. Nechceme se tu pouštět do posuzování pravosti údajných zjevení či mystických jevů – to přísluší kompetentnějším. Chceme však přinést jejich zkušenost jako svědectví o tom, jak mocně může Bůh působit v dnešním světě, jak jeho přítomnost mění

lidské příběhy a dává jim smysl, který vždy spočívá ve spáse a v radosti z Boha. Život Davida a jeho rodiny včetně staršího bratra se radikálně změní, když se setkají s Pánem prostřednictvím jeho nebeských poslů: zakusí jeho lásku a pokojně pak dokážou přijmout utrpení a posléze i smrt svého dítěte. V tajemství Kristovy smrti a vzkříšení najdou nakonec i sílu přijmout onu lidsky nevysvětlitelnou zkoušku.

Jeich vnitřní proměna ukazuje, že skutečná víra ve zkouškách utěšuje, pomáhá a zachraňuje. Zpočátku všichni prosí Boha naléhavě o tělesné uzdravení, včetně samotného Davidka. Až časem jim dojde, že to není to nejdůležitější, a přijmou Boží vůli. Všem se nakonec dostane daru duchovního uzdravení a vnitřního pokoje.

Davidův příběh nás učí, že teprve když se člověk svěří cele do Božích rukou, zjistí, že Boží plán pro něj není absurdní a nepřátelský, ale plný života. A tím pravým životem je setkání s Bohem, život ve společenství s ním. V tom spočívá nebe, věčný život, který David nejprve sám okouší a postupně předává svým rodičům. Tím je osvobozuje od úzkosti z jeho předčasné ztráty, když jim ukazuje, jak krásné je žít s Ježíšem a jak nádherným místem k životu je nebe, kde je člověku tak dobře.

Klíčovým poselstvím této knihy je tedy výzva ke znovuobjevení křesťanského učení o eschatologii neboli o posledních věcech člověka. My lidé třetího tisíciletí jsme neustále rozptylováni tisíci věcmi, zaneprázdnění spoustou materiálních starostí a doslova pohlceni honbou za kariérou, ziskem a mnohdy i za svými nezřízenými vášněmi a požitky. Máme tendenci uvažovat jen v dimenzích pozemského života. Ale Pán nám ohlašuje život věčný, k němuž jsme povoláni, který je tím pravým životem. Malý David nám to připomíná svou velkou touhou po nebi: dává nám tušit, jak krásné je být navždy s Pánem, s Matkou Boží, s anděly a svatými.

Ať už byla jeho vidění pravá či nikoli, je tady útěsné poselství jeho příběhu, které se nabízí nám všem, ale zejména těm, kteří prožívají podobné trápení či zkoušky. Zvěstuje nám, že Bůh existuje, je nám nablízku a miluje nás do té míry, že poslal svého jediného Syna, aby za nás zemřel a vstal z mrtvých. Jeho ranami jsme uzdraveni, jeho ranami jsme vykoupeni; jeho vzkříšení zvítězilo nad utrpením a smrtí.

Po jeho boku je stále Panna Maria, první ze vzkříšených, znamená jistoty naší naděje v Bohu. Ona je útěchou nám všem, kteří se teprve nacházíme „na cestě domů“. Její mateřská přítomnost doprovází kroky nás věřících k eschatologickému cíli, jímž je plnost života. Její mocná

ÚVOD

přímluva nám pomáhá, abychom rostli v duchovním životě a věrněji přijímali Boží slovo, evangelium.

A konečně – máme zde i svědectví, že existují andělé. Bible o tom svědčí již ve Starém zákoně. Hospodin je posílá, aby doprovázeli a podporovali lidi v nesnázích, jako byl třeba Tobiaš; aby přinášeli útěchu, například zapuzené Hagar v poušti; případně aby lidem zvěstovali Boží záměry – viz příběh Panny Marie a Josefa.

Víra nás učí, že každý dostáváme od Boha na cestu svého anděla strážného. U Davida můžeme vidět, že s nimi navazuje osobní vztah, oni ho povzbuzují a dodávají mu sílu, aby dokázal statečně čelit své nemoci a smrti. Soudit pravdivost jeho svědectví nám nepřísluší, ale můžeme ocenit skutečnost, že z této zkušenosti vychází zjevně proměněný (a spolu s ním i jeho nejbližší) a stává se tak svědkem Boží moci, která zasahuje do našich lidských dějin a směřuje vše k budoucnosti plné naděje a útěchy.

Zkrátka četba této knihy nám může dát nové vnímání věcí a umožňuje nám chápat smysl všeho dění ve světle víry.

sestra Daniela Del Gaudio,

*ředitelka Observatoře mariánských zjevení a mystických jevů
při PAMI (Pontificia Accademia Mariana Internazionale)*

Tato kniha vypráví příběh Davida Fiorilla, který žil na tomto světě pouhých osm let a 22. června 2021 šťastně odletěl do nebe. Přináší jedinečné poselství, které chce sdělit všem, kdo budou číst tuto knihu. Jednou ležel natažený na nemocničním lůžku a zčistajasna řekl své mamince: „Víš, mami, já vidím anděly a já jsem taky anděl, ale bez křídel.“

Od té chvíle začal pronikat do jiného světa, a to za pomoci pěti andělů, kteří byli neustále s ním; do výjimečného světa, stvořeného z čiré lásky, jemuž by bylo těžké uvěřit, kdyby jej tento chlapec nezažil na vlastní kůži.

Davidův krátký život, poznamenaný tajemstvím utrpení a smrti, je také prozářený poselstvím mimořádné radosti, kterou nám všem přináší.

Jeho rodiče se jmenují Elisa a Salvátor. Zprvu Davidovi nevěřili, ale nakonec byli první, jejichž život

se díky jeho poselství radikálně změnil: „V jistých výrocích našeho syna a v jeho očích zářících světlem jsme viděli, že ráj existuje. David už se nemohl dočkat, až tam půjde, a teď tam na nás čeká,“ prohlašují dnes s pokojem v srdci.

Tato kniha však není určena pouze těm, kteří už v nebe věří a touží se nasytit jeho krásou.

Vtip je v tom, že malý David nikdy neslyšel o andělech, o Panně Marii nebo o Ježíši, dokud se s nimi nesetkal osobně, tváří v tvář. Stejně tak mu nikdo neřekl o existenci nebe: nic o něm nevěděl, dokud ho sám nenavštívil a nevrátil se zpět, aby nám o něm vyprávěl.

Tato kniha je tedy napsána i pro všechny hledající; pro ty, kteří trpí a zoufají si, ale rádi by znovu našli radost a naději; pro ty, kteří ztratili smysl života, ale touží ho znovu nalézt; zkrátka pro všechny, kdo hledají opravdové štěstí.

Poznámka pro čtenáře:

Text je rozdělen do dvou částí. První část pod názvem „Země“ vychází ze svědectví Davidových rodičů a lidí, kteří ho znali. Druhá část, nazvaná „Nebe“, čerpá z deníků, které si psala Davidova maminka Elisa během posledních tří měsíců života svého syna. Obsahuje také některé jeho výroky, datované přesně tak, jak je vyslovil. Na závěr je přidáno několik svědectví a krátkých úvah.

ZEMĚ

David s velikonočním vajíčkem – fotografie pořízená jeho matkou v říjnu 2017 v dětské nemocnici Bambino Gesù v Římě.

DVĚ VELKÁ KŘÍDLA

Abychom mohli začít vyprávět tento příběh, který se skutečně stal, a to docela nedávno, musíme si opatřit dvě mohutná křídla a odletět daleko na jih Itálie, na samu špici slavného poloostrova ve tvaru boty. Přistaneme v Kalábrii, konkrétně v Piscopiu, což je menší obec o asi dvou tisících obyvatelích, nacházející se v provincii Vibo Valentia. Právě zde se setkává křišťálově čisté pobřeží nádherně modrého moře se zvlněnou pahorkatinou kalábrijského vnitrozemí. Je zde všude cítit vůně čerstvého, zralého ovoce, typická pro kraj, kde je ještě běžná práce na poli, zatímco vás příjemně hladí paprsky podzimního slunce. S bohatou, štědrá a okouzující přírodou ostře kontrastuje nevzhledná, oprýskaná zástavba, která odhaluje hluboké rány ve složení společnosti.

Zde žije prostá a semknutá rodina Fiorillových. Čtyřicetiletý Salvátor, otec rodiny, je vášnivý včelař.

Jeho tichá rodinná vilka se v přízemí proměnila ve stáčírnu medu, jelikož pestrá políčka obklopující usedlost, kam až oko dohlédne, jsou pro jeho včelky rájem na zemi. Salvátor vyjíždí časně ráno se svou dodávkou a čas od času přemístí včelí úly, aby jim dopřál ty nejlepší květy a klimatické podmínky pro opylení. Někdy dorazí až k úpatí sopky Stromboli, která bývá za jasného počasí dobře vidět z terasy domu: při západu slunce hýří doutnajícím vrchol všemi barvami.

Maminka Elisa vlastní módní salon, kde šije a prodává svatební šaty. Umí dobře radit zákaznicím, když hledají svůj „model snů“. Když se v roce 2007 vdávala za Salvátora, ušila si šaty i pro sebe: byly čistě bílé, zdobené krajkami. Teď je však doma, blíží se jí termín porodu. Tři roky po prvorozeném Toníkovi, který se narodil v roce 2009, čekají holčičku. Jaká radost pro Elis! Samozřejmě je hrdá na svého kloučka, ale teď se raduje z růžové výbavičky jejich budoucí princezničky.

Všechno jde dobře, porod by měl být začátkem října. Rodiče se rozhodli pro porodnici v Lamezia Terme, asi padesát kilometrů od Piscopia; nemocnice má lepší vybavení, budou se tam cítit víc v bezpečí.

ČTYŘICET DNÍ

Diagnóza zní – akutní lymfoblastická leukemie typu T s mediastinální hmotou. S touto nálepkou, u níž má člověk co dělat, aby ji správně vyslovil, vstupuje David do nové skutečnosti, zcela odlišné od světa, který nechává za sebou.

Dlouhé modré chodby, zalité studeným umělým světlem – tak jiným, než je sluneční svit, jež zahřívá moře a zelené kopce Kalábrie. Všichni jsou tu oblečení v bílých pláštích, tváře mají zakryté maskami a mluví jen o chorobách a lécích. Davídkovi se nelíbí nic z toho, co vidí a slyší kolem sebe; ovšem to je teprve začátek.

Jakmile je zažehnáno bezprostřední ohrožení života, může dítě zahájit léčebné procedury. V jeho případě to bude znamenat přinejmenším dva roky chemoterapie a konsolidační či podpůrné léčby.

Nejdřív však musí uplynout čtyřicet dní zkušební doby, kdy se sleduje, jak tělo reaguje na danou léčbu a jestli začíná nad nemocí vítězit. Pro Davida je to skutečný boj, kdy se bude muset vypořádat s nejrůznějšími nástrahami.

Je pro něj doslova traumatizujícím zážitkem, když mu zavádějí kanylu v místě mezi krkem a hrudníkem, aby mu mohli podávat léky. Nezáleží jim na tom, jestli se s kanylou, hadičkami a jehlami na rukách může volně pohybovat. Kdykoli se pak k němu přiblíží sestry, aby mu ošetřily ránu po zavedení kanyly, ozve se křik a zoufalý pláč, který doléhá až na konec dlouhé chodby oddělení.

Dokonce i jeho narozeniny jsou dnem naprostého zoufalství. Elisa sice zaplní nemocniční pokoj barevnými praporky a balónky, přijdou příbuzní a nejbližší přátelé, aby společně sfoukli pět svíček, ale nic naplat: chlapec hledí do prázdna, úplně nepřítomný a ponořený do své nesnesitelné bolesti.

Celé oddělení to vnímá, dobře vědí, jak moc malý David trpí: je zřejmé, že velká fyzická bolest se pojí s vnitřním utrpením, jehož hloubku u pětiletého dítěte nikdo nezměří. Jednoho slunečného dne udělá primář oddělení malý pokus a povolí výjimku, aby Davídka vyvezli ven na nádvoří nemocnice, k velké kašně se zlatými rybkami. Ostatní děti, které jsou stá-

le zavřené v bezpečí sterilního oddělení, nikdy tuhle možnost nedostaly. Důvodem rozhodnutí je hluboký soucit s žalostným stavem dítěte. Krásné rybky Davidovi skutečně vykouzlí úsměv na tváři.

Ve světle toho, co má nastat, se člověku bezděky vybaví biblický význam čísla čtyřicet. Když si uvědomíme, jaké zkoušky čekají Davida během následujících čtyřiceti dnů, jak moc bude muset bojovat a trpět, vybaví se nám bezděky čtyřicet dnů na poušti, kdy Ježíš, Boží Syn, bojoval a zvítězil nad útoky satana, který ho všemožně pokoušel, jen aby ho srazil k zemi.

Je jasné, že tehdy na to nikdo ani vzdáleně nepomyslel, protože mezi Davidovým a Ježíšovým životem nikdo nespatořoval žádnou souvislost.

VNITŘNÍ PROMĚNA

Ještě jsme se dostatečně nezabývali onou nevysvětlitelnou proměnou, jíž si na Davidovi všimli všichni, kdo ho znali.

David se změnil už v ten památný den po biopsii, když se probudil z narkózy a poprvé spatřil anděly. Něco neuchopitelného ho zjevně hluboce změnilo. Nelze to přehlédnout, ale kromě náznaků a chápavých pohledů se o tom jeho blízcí téměř neodvažují mluvit. Zdá se, jako by dítě obestřelo ještě větší, nevýslovné tajemství.

Když sám David mluví o nebeských věcech, při těch krátkých „vsuvkách shůry“, má tak vážnou tvář, slavnostní tón a pohled, že už jen být mu nablízku budí respekt. Rodiče vnímají, že to, co jim David v těchto chvilkách zjevuje, je jen nepatrná částička nekonečna, které jeho duše zakouší dnem i nocí. Nepochybují o pravdivosti jeho slov, protože anděly, Pannu Marii

i celé nebe už vnímají v jeho očích, v jeho tváři, v celé jeho bytosti. Vidí, že se jeho pohled změnil, v jeho očích spatřují nevýslovné světlo. A přitom je David jako všechny ostatní děti: hraje si, směje se a vtipkuje, miluje pizzu a zmrzlinu, prozpěvuje si a sleduje své oblíbené kreslené filmy. Kupodivu je opět plný života a energie.

Když je pak konečně z nemocnice doma, pouští se stále do něčeho nového. Rád vaří a chodí s maminkou nakupovat, často si pak doma hraje na soutěž *Master-Chef*. Snaží se udržovat pořádek ve svém pokoji. Večer vždy svolává rodinu k večeři, a když se tatínek zpozdí v práci, volá mu a prosí ho, aby se už vrátil. Totéž v neděli: rozhodně si nepřeje, aby tatínek rozvážel včely nebo med, protože, jak často opakuje (a nikdo ho to neučil!): „V neděli mají být všichni pohromadě jako rodina a jít spolu na mši!“

Dokonce si vzal do hlavy, že je třeba zrenovovat terasu domu, a přiměl tatínka, aby nakoupil dlaždice a vše potřebné. Zdůvodňuje to tím, že až přijde léto, on už tam s nimi sice nebude, ale rodinka bude jíst pěkně pospolu venku a užívat si krásného výhledu.

Totam je ono rozmarné a ufnukané dítě, které se všeho bálo, pořád si stěžovalo na bolesti a celé dny leželo v posteli s tabletem v ruce. Ovšemže paliativní péče, jíž mu poskytují sestry z mobilního hospice,

pomáhá tlumit bolest a dodává pocit bezpečí, takže ho nemoc tolik netrápí, ale tím rozhodně nelze vysvětlit onu explozi radosti, positivity, dobré nálady a chuti do života, již David vykazuje.

Změna je tak nepřehlédnutelná a nevysvětlitelná, že rodiče bezděky napadne, jestli se synek nezačíná uzdravovat. A skutečně, známky „nového života“ jsou vidět nejen na duchu, ale i na těle. S chutí teď jí, může dýchat bez masky a bez přidaného kyslíku, má růžovější pleť, a dokonce i ta velká masa nádoru, která ho tlačila na hrudi, se o dost zmenšila. Takové zlepšení v jeho stavu už nikdo nečekal, naopak: když ho lékaři propouštěli z nemocnice, zavedli mu do žíly kanylu kvůli paliativní léčbě, jež měla trvat maximálně deset dní; to byla jejich prognóza ohledně zbytku jeho života.

Paradoxně i jeho tělo jaksi „ožívá“, nejen duše a duch. Jako by tajemný kontakt s nebem pozitivně „nakazil“ celou jeho bytost a předznamenal úděl vzkříšení, který byl pro něho již od počátku připravený.

OBSAH

Předmluva	7
Úvod.....	11

ZEMĚ

Dvě velká křídla.....	17
Bude se jmenovat David	19
Malá skrytá znamení.....	22
Ty jeho „rozmary“	25
Zpěv.....	28
Něco tu nesedí.....	30
Závod s časem.....	32
Otcova úzkost	34
Zásah otce Pia	37
Vrtulník a limonáda Schweppes.....	39
Velký svátek.....	42
Čtyřicet dní.....	45
Prorocké vejce.....	48

Kdo je to děsivé monstrum?	50
Osamělost Elisy.....	52
Květina jménem Nerea	55
Vskutku zázračná medailka	58
Malý velký muž.....	61
Jaká radost!.....	63
Soukromá škola	65
Vypadá to jako prokletí.....	68
Dva izraelští dárci.....	70
Podívejte, jsou tu obři!.....	72
Znepokojivý telefonát	75
Jako rodina	77
Od otce Pia ke svatému Michaelovi	81
Láska spočívá v sebedarování	84
Konec světa.....	86
Titanik.....	88
Krůček od pekla.....	91
Proti Bohu	94

NEBE

Probuzení.....	99
Andělé strážní	102
Věčnost mezi řádky	107
Slyší vás	110
Panna Maria je tu!	113
Stříbrné šaty a bláznivý anděl	116

Žluté růže.....	119
Cestování	123
Ona je tu s námi.....	126
Neobvyklé velikonoční triduum.....	131
Vnitřní proměna	134
Kněz se stane rodinným přítelem	137
Modrá barva.....	139
Výjimeční hosté	142
Světelné „pírko“	144
Vidím Ježíše!	146
Nejsvětější Srdce	149
Zdravas, Maria.....	151
Zajímavosti o andělech	154
Slavnost Božího Těla	158
Pohádka	161
Vítězství.....	165
David – poklad Církve.....	168
„Ať Davidovo světlo svítí všem“	173
Závěrečné úvahy	178